

Arrest

nr. 116 740 van 10 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 20 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn afkomstig uit Conakry, alwaar u steeds heeft gewoond. U bent er geboren op 4 april 1986. U bent nooit naar school gegaan omdat uw vader u nooit heeft gestuurd.

Op 5 mei 2005 bent u getrouwd met uw neef, (D.O.) (uw vader en zijn moeder zijn tweelingen). U was toen negentien jaar en ging akkoord met het huwelijk.

Jullie kregen jullie eerste kind op 20 maart 2006, (D.S.O.). Uw man was initieel een modern moslim maar hij werd Wahabiet en hij verplichtte u om een hoofddoek te dragen [die uw volledig gezicht bedekt]. U ging hier niet mee akkoord en nadat u uw ouders hierover had gesproken, die de kant van uw man kozen, besloot u om bij een vriendin, (A.B.), te gaan wonen in de wijk Kipé, gemeente Ratoma. U verbleef bij haar gedurende ongeveer een jaar; van 2007 tot 2008. Omdat uw vriendin niet over voldoende geld beschikte, was u genoodzaakt om gedurende deze periode te werken. U ging daarom pepers verkopen op de markt. Iemand had u daar herkend zodat uw vader u, na een jaar, had gevonden en u terug bij uw man bracht. Uw man was gedurende een tweetal weken boos, maar daarna ging jullie relatie weer beter. U heeft echter steeds geweigerd om een hoofddoek te dragen.

U kreeg vervolgens een dochter, (D.M.) geboren op 19 februari 2009 te Conakry en een tweede dochter, (D.A.), geboren op 15 oktober 2010 te Conakry.

Op een dag, 23 augustus 2012 vroeg de zus van uw man, (A.), of de kinderen bij haar zouden kunnen blijven slapen. U stemde hiermee in. Die nacht werd (A.) echter ziek en moest ze naar het ziekenhuis worden gebracht. Een vriendin van u, die op dezelfde koer woont als (A.), vertelde u de dag erna, toen u de kinderen kwam ophalen dat (A.) van plan was om uw dochters te laten besnijden. U deed alsof u hiervan niet op de hoogte was en vertelde de tante dat u uw kinderen terug naar huis ging brengen. Eens thuis, vertelde u aan uw man wat zijn zus van plan was. U was kwaad en jullie maakten ruzie. U bent daarop naar uw ouders gegaan. U vertelde hen dat de zus van uw man van plan was om uw dochters te besnijden. U probeerde uw ouders gedurende 2 dagen te overtuigen dat besnijdenis voor uw dochters niet goed is. Op 26 augustus 2012 bent u naar uw oom langs moederskant gegaan. Hij aanvaardde om u te helpen om uw kinderen te beschermen. Hij heeft u naar een huis gebracht dat verbouwd werd. Daar bent u met uw dochters ondergedoken. Jullie hebben er ongeveer twee weken verbleven. Op 8 september 2012 heeft u, samen met uw kinderen en met de hulp van uw oom Guinee verlaten. U arriveerde in België op 9 september 2012 alwaar u de volgende dag, samen met uw kinderen, asiel aanvraagde.

Sinds u in België verblijft heeft u nog drie keer contact met uw oom langs moederskant gehad. Hij wilde echter dat u hem niet meer zou bellen en hij vertelde u dat u zich moet concentreren op de bescherming van uw kinderen. Uw familie weet niet dat uw oom u heeft geholpen om het land te verlaten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochters, (D.A.) en (D.M.), niet zijn besneden (opgemaakt door dr. (M.) op 29/10/2012); een medisch attest waaruit blijkt dat u bent besneden, type 2 (opgemaakt door dr. (S.) op 3/12/2012); een verklaring op eer van Gams.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw dochters zullen besneden worden door hun tante [langs vaderskant] met toestemming van hun vader. (zie gehoor CGVS, p 11)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS geen vlotte medewerking heeft verleend, daar u blijkbaar zonder gefundeerde reden bezwaar maakte bij de tolk Peul en bij de vraagstelling door de protection officer.

Aan de start van het interview werd u gevraagd of u de tolk begreep. U antwoordde hierop een klein beetje. Wanneer u werd gevraagd wat u niet aan het Peul verstond, gaf u een ontwijkend antwoord om vervolgens te zeggen dat u de tolk begrijpt. Vervolgens geeft de dossierbehandelaar aan dat u als er problemen zijn, als u de tolk niet begrijpt of u begrijpt de vraag niet, u dit meteen moet laten weten. (zie gehoor CGVS, p 2) U geeft echter **op geen enkel moment te weten** dat u de tolk niet zou begrijpen of dat de vragen onduidelijk zouden zijn. De dossierbehandelaar moet enkele vragen herhalen of verduidelijken, maar er doen zich geen noemenswaardige problemen voor.

U laat echter na de pauze weten dat u de tolk niet zo goed begrijpt, en dat sommige woorden geen Peul zijn. Wanneer er duidelijk wordt gemaakt dat de tolk Peul spreekt, net zoals u, geeft u aan dat het gehoor kan doorgaan. (zie gehoor CGVS, p 15) Vervolgens geeft u te kennen dat het niet het Peul is dat een probleem vormt maar dat het de vraagstelling is. Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens aangeeft dat u, zoals werd gezegd aan het begin van het gehoor, dit dient aan te geven, verklaart u dat het nu duidelijk is en dat u zal aangeven als iets niet duidelijk is. (zie gehoor CGVS, p 16) U haalde echter geen problemen met de vraagstelling meer aan. Aan het einde van het gehoor

verklaarde u bovendien uitdrukkelijk alle vragen toch goed begrepen te hebben en ook de tolk begrepen te hebben (zie gehoor CGVS, p. 26).

Het geeft weinig blijk van medewerking dat u, pas na de pauze, aangeeft dat u het Peul niet zou begrijpen om dit vervolgens te nuanceren om te verklaren dat u de vraagstelling niet begrijpt, die echter duidelijk en eenvoudig werd gesteld.

Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat de tolk, die tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanwezig was dezelfde was als diegene die tijdens uw gehoor bij het CGVS tolkte. Tijdens uw gehoor bij de DVZ of erna heeft u op geen enkele moment laten weten dat er problemen waren met de tolk en ook in het begin van uw gehoor bij het CGVS heeft u niet laten weten dat u – indien dit het geval zou geweest zijn – problemen zou gehad hebben met de tolk.

Wat betreft uw eigenlijke asielrelaas dient vervolgens te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u, nadat uw man radicaliseerde en wahabiet werd, gedurende ongeveer een jaar bij een vriendin bent gaan wonen, samen met uw zoon.

U verklaart immers dat uw man, die initieel een normaal [moderne] moslim was (zie gehoor CGVS, p 17) zich ging gedragen als een Wahabiet en u dwong om een hoofddoek te dragen. U accepteerde dit niet. U ging daarop initieel naar uw ouders om hun steun te vragen, maar toen bleek dat ze de kant van uw man kozen, bent u met uw baby bij een vriendin gaan wonen en bent u beginnen werken op de markt. Na ongeveer een jaar werd u door uw vader gevonden en teruggebracht naar uw man. (zie gehoor CGVS, p 4)

Hierbij dienen volgende punten te worden opgemerkt: (1) het is niet aannemelijk dat u, indien u tracht om niet gevonden te worden door uw ouders of uw man, op de markt - een publieke plaats- begint te werken. Hierbij dient tevens te worden aangestipt dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS, wanneer u werd gevraagd of u heeft gewerkt, negatief antwoordde, ook wanneer u nogmaals uitdrukkelijk werd gevraagd of u **nooit** gewerkt heeft. Wanneer de protection officer u echter wijst op uw antwoord dat u heeft gegeven bij de DVZ, repliceerde u dat werken en verkopen niet hetzelfde zijn. (zie gehoor CGVS, p 3) Het is echter verwonderlijk en het wijst nog eens op uw gebrek aan medewerking dat u deze vraag niet correct zou begrepen hebben. (2) wanneer uw vader u uiteindelijk naar uw man terug brengt, blijkt dat uw man, waarvan u beweert dat hij een streng wahabiet is geworden – na ongeveer twee weken niet langer boos was omdat u een jaar, met zijn zoon, was gevlucht. (zie gehoor CGVS, p 5) Het is onvoorstelbaar dat uw man zo snel de plooiën weer glad strijkt en dat u vervolgens beweert dat daarna jullie relatie weer beter ging. (zie gehoor CGVS, p 5) (3) het is bijzonder merkwaardig dat u, nadat u een jaar van uw man weg bent gegaan omdat u geen hoofddoek wilde dragen en u terug naar uw man werd gebracht, er in slaagde om **nooit** een hoofddoek te moeten dragen. (zie gehoor CGVS, p 12) (4) het is vreemd dat iemand die stappen onderneemt om zich van haar –radicale- man te ontdoen zonder noemenswaardig weerwerk terug naar haar man gaat.

Bovenstaande elementen zijn moeilijk te verzoenen met het profiel dat u uw man tracht toe te schrijven - van streng wahabiet.

Aansluitend blijkt dat uw kennis i.v.m. het wahabisme niet bevredigend is voor iemand die gedurende een viertal jaar (nvdr 2008 – 2012) met een wahabiet, als diens echtgenote dan nog, zou samengewoond hebben. Zo verklaart u dat uw man wahabiet is geworden omdat hij met zijn vriend vaak de koran ging bestuderen. (zie gehoor CGVS, p 17) Het is echter weinig doorleefd dat u niet meer kan vertellen over de manier waarop en waarom uw man zich zo op zijn godsdienst heeft toegelegd en geradicaliseerd is. Wanneer u wordt gevraagd wat het verschil is tussen wahabisme en [moderne] Islam, kan u alleen verklaren dat ze anders bidden en dat de klederdracht van zowel de man als de vrouw verschillend is van deze van [moderne]moslims. (zie gehoor CGVS, p 17) U verklaart vervolgens dat het geloof hetzelfde is, maar dat Wahabieten strenger zijn. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat wahabieten uitsluitend de koran en de soenna erkennen als geloofsbron. Bovendien baseren wahabieten zich uitsluitend op de literaire wetten van de sharia. Hieruit blijkt dat er wel degelijk grote verschillen zijn tussen het wahabisme en de reguliere islam. U verklaart tevens dat reguliere moslims en wahabieten naar dezelfde moskeeën kunnen gaan. (zie gehoor CGVS, p 17) Uit voorgenoemde informatie blijkt echter dat wahabieten alleen bepaalde moskeeën bezoeken, alwaar de niet-wahabieten niet welkom zijn. Bovendien blijkt, uit diezelfde informatie, dat een moskee voor Wahabieten geen minaret heeft, terwijl u beweert dat een moskee voor reguliere moslims als voor wahabieten er hetzelfde zal uitzien. (zie gehoor CGVS, p 17) Tenslotte is het ook zeer vreemd dat u niet onmiddellijk kan zeggen of uw vader al dan niet een wahabiet is. (zie gehoor CGVS, p 18) Indien, zoals u beschrijft wahabieten een specifieke klederdracht hebben, een specifieke manier van bidden, ... is het zeer vreemd dat u niet onmiddellijk kan verklaren dat uw vader weliswaar religieus is, maar niet wahabiet. Uit de voornoemde informatie blijkt immers dat de levenswijze van wahabieten en [reguliere] moslims zeer verschillend is. Bovenstaande feiten maken dat u niet aannemelijk kan maken dat u met een wahabiet bent getrouwd en maken uw relaas weinig doorleefd.

Verder slaagt u er niet in om uw relaas i.v.m. de besnijdenis van uw dochters op een doorleefde manier te vertellen. Wanneer u meermaals naar de opeenvolgende data van de gebeurtenissen wordt gevraagd, antwoordt u steeds dat het zich afspeelde in de **7de maand (juli) 2012**. (zie gehoor CGVS, p 10, 11, 14) Wanneer de dossierbehandelaar u confronteert met de lacune in uw verhaal, wijzigt u plots uw verklaringen en zegt u dat uw relaas zich in 8ste maand (augustus) afspeelt en niet in juli. (zie gehoor CGVS, p 14) Uw verklaring dat u niet kan tellen en geen Frans zou spreken is echter weinig overtuigend om dergelijke leemte en herhaalde tegenstrijdigheid in uw verhaal goed te praten.

Tevens slaagt u er ook niet in om in de tijd te situeren sinds wanneer u tegen besnijdenis bent, wat opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende een gedwongen besnijdenis van uw dochter aantast. U verklaart dat u tegen besnijdenis bent **sinds u bevallen bent van uw eerste dochter**, wanneer u de serie [die handelt over de nadelen van besnijdenis] heeft gezien op tv. Wanneer u wordt gevraagd of u de serie heeft gezien vóór de geboorte van uw dochter, verklaart u dat u de serie heeft gezien na de geboorte van uw zoon, **vóór de geboorte van uw dochter**. (zie gehoor CGVS, p 24) Het is echter opmerkelijk dat u niet beter kan aangeven sinds wanneer u zich tegen besnijdenis heeft gekant (nvdr tussen de geboorte van uw zoon en van uw dochter zit toch drie jaar) aangezien dit de reden is waarom u uw land van herkomst heeft verlaten en aangezien de geboorte van uw dochter toch een belangrijk ijk-punt moet geweest zijn in dit bewustwordingsproces.

Bovendien is het op zijn minst vreemd te noemen dat iemand die, zoals u, niet wil scheiden van haar man omwille van haar kinderen - omdat die dan door iemand anders zouden opgevoed worden, (zie gehoor CGVS, p 20-21) haar oudste zoon bij zijn vader laat en niet alles in het werk stelt om hem mee te nemen naar België omdat hij geen nood heeft aan bescherming. (zie gehoor CGVS, p 7) Bovendien is het ook niet aannemelijk dat iemand dan, zoals in uw geval, niet meer informatie over haar zoon wenst te bekomen (zie gehoor CGVS, p. 10).

Tenslotte verklaarde u dat u de **grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal** doorgekomen bent terwijl de smokkelaar uw documenten had (zie gehoor CGVS, p 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, en vooral wanneer er kinderen bij zijn betrokken, wordt gecontroleerd. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinee, niet geloofwaardig zijn.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw algehele verklaringen op fundamentele wijze aan zodat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering dat uw dochter gedwongen zou worden besneden.

Bovendien kan nog het volgende worden vastgesteld in verband met de huidige situatie van FGM in Guinee.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied - en dus zeker in de hoofdstad waar u uw hele leven woonde- en onder intellectuelen, **niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden** en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochters te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig zijn. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het benijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Uit een andere bron blijkt tevens dat ouders, die in de stad wonen, niet formeel bedreigd zullen worden, noch zullen worden gediscrimineerd op niveau van werk of dat ze zullen onderdrukt worden door de overheid. Ook is het risico dat de ouders zullen worden uitgesloten door de gemeenschap waar ze deel van uitmaken of hun familie zeer beperkt. In maart 2013 preciseert de voorzitter van de NGO 'Tostan' dat de sociale afwijzing niet erg zichtbaar is. Hieruit blijkt dat het mogelijk is voor de ouders, zonder er noemenswaardige gevolgen van te ondervinden, om hun kind tegen besnijdenis te behoeden. Zeker in de hoofdstedelijke regio, waar u woont, is het mogelijk om uw dochters te beschermen.

Besnijdenis is bovendien bij wet verboden in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval

van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). U verklaart dat u niet op de hoogte bent van initiatieven van de overheid, noch van enige wetgeving. (zie gehoor CGVS, p 25) De Guineese autoriteiten strijden echter actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Het is niet aannemelijk dat u, die vatbaar zou moeten zijn voor dergelijke campagnes verklaart dat u nooit affiches heeft gezien of campagnes heeft gehoord op radio of televisie of organisaties kent in Guinee die tegen besnijdenis zijn. (zie gehoor CGVS, p 25) U zou echter wel een serie hebben gezien die over de nadelen van besnijdenis spreekt (nvdr dit was na de geboorte van uw zoon (20/06/2006) en vóór de geboorte van uw dochter (19/02/2009)) (zie gehoor CGVS, p 24) Het is echter niet aannemelijk dat u, afkomstig uit Conakry en strijdend tegen de besnijdenis van uw dochter, de latere campagnes rond besnijdenis niet heeft opgemerkt aangezien deze voornamelijk na het in voege treden van de wet plaatsvonden (nvdr na 2010). Ook hieruit blijkt weer dat u zichzelf een profiel tracht aan te meten van een onwetende, onderdrukte vrouw, dat niet met de werkelijkheid overeenkomt. Immers, het is totaal ondenkbaar dat u deze zichtbare campagnes in Conakry niet zou hebben opgemerkt.

De mentaliteit is in positieve zin aan het wijzigen om de praktijk van besnijdenis achter zich te laten. Zo is de prevalentie van besnijdenis in Guinee, zoals ook in andere landen waar genitale vrouwenverminking voorkomt, danig gedaald. Het lijkt dat de jongere generatie zich er minder aan wil blootstellen. Dr. Morissanda Kouyaté verklaarde bovendien op 18 februari 2013 op RFI (Radio France Internationale) dat het laatste prevalentie cijfer waarover men beschikt aantoonde dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwen besnijdenissen. Zo worden er vandaag twintig procent minder vrouwen besneden (voorheen was er een prevalentie van negenenennegentig procent). Hij baseert zich hiervoor op cijfers van UNICEF (United Nations International Children's Emergency Fund) en UNFPA (United Nations Population Fund) waarvan de cijfers nog officieel dienen gepubliceerd te worden. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. Zoals reeds werd aangegeven is de mentaliteit in gunstige zin aan het evolueren.

Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guineese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Bovendien blijkt dat u kan instaan voor het beschermen van uw dochter, zeker in een stedelijke omgeving.

Gezien voorgaande informatie maakt u **niet aannemelijk dat u uw land van herkomst diende te verlaten** en dat u internationale bescherming dient in te roepen.

Uit bovenstaande informatie blijkt immers dat, indien u in stedelijk gebied woont, zoals bij u het geval is, u de besnijdenis van uw dochters kan voorkomen. U wordt hierbij gesteund door uw oom, die zelf bereid was om uw reis en deze van uw dochters te financieren. Iemand met uw doorzettingsvermogen en capaciteiten - u nam reeds eerder initiatief om te vluchten omdat u zich niet volledig wilde sluiëren, (zie gehoor CGVS, p 4), u heeft reeds aangetoond dat u in staat bent om zelfstandig te leven en te werken (zie gehoor CGVS, p 4), u leeft momenteel alleen met uw twee dochters in een vreemd land- kan tevens van u verwacht worden dat u in Guinee de mogelijkheid creëert om uw dochters tegen besnijdenis te beschermen.

De door u **neergelegde documenten** kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De medische attesten van uw dochters, waaruit blijkt dat ze niet zijn besneden, worden op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt ook een medisch attest voor waaruit blijkt dat u besneden bent type 2, zoals u ook zelf verklaard (zie gehoor CGVS, p. 23). Uw besnijdenis wordt hier tevens op dit moment niet in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p

12-13) Tot slot legt u documenten voor van Gams. Het feit dat u tegen vrouwenbesnijdenis zou zijn, wordt hierboven niet in twijfel getrokken. Het lidmaatschap van een dergelijke organisatie toont echter op zich niet aan dat uw dochters het risico lopen op een besnijdenis.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke partijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Zij betoogt dat haar vrees moet worden onderzocht, rekening houdend met haar persoonlijk profiel, haar etnische afkomst en de algemene situatie in Guinee. Zij is Peul, is analfabeet, werd besneden en haar man is wahabiet. Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad waarin de sociale context waarin zij leefde wordt beschreven en waarin de kandidaat-vluchteling in kwestie geen economische zelfstandigheid of familiale steun genoot doch haar familie vreesde.

Verzoekster stelt dat de Peul de laatste maanden en jaren slachtoffer werden van talrijke schendingen van de mensenrechten en verwijst naar een op 31 artikels en verslagen gesteunde nota, opgesteld door het advocatenkantoor van haar advocaat. Van maart tot juli werden veel Peul gedood. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) beschikt over geen huidige informatie daar de meest recente bron in de informatie in het dossier dateert van 18 maart 2013. Nochtans moet rekening worden gehouden met de veiligheidssituatie en verzoeksters werkelijke mogelijkheden tot bescherming. Het CGVS stelt in deze enkel dat zij, indien zij klacht zou indienen, gehoord zou worden. Dit is niet voldoende en theoretisch.

Verzoekster stelt dat de wetgeving inzake FGM weinig wordt toegepast, wijst erop dat het CGVS erkent dat er de laatste jaren een hoge prevalentie bestond van FGM en voert aan dat de ngo's waarnaar wordt verwezen enkel bezig zijn met sensibiliseren doch geen bescherming of oplossing kunnen bieden. Het CGVS baseert zich niet op concrete elementen of nieuwe cijfers doch verwijst naar de verklaring van één dokter, gebaseerd op niet-gepubliceerde cijfers. Deze dokter doet algemene beweringen en is meer bezig met politiek. Meer hypothetisch kan niet. De cijfers zijn niet officieel en niet terug te vinden in

het dossier. De bewijskracht van de verklaringen van de dokter is gering. De meest optimistische cijfers van het CGVS zijn bovendien nog hoog en bedragen ongeveer 80 procent. Officiële cijfers, artikels en verslagen zijn niet zo optimistisch. Bijgevolg worden tot op heden acht tot negen meisjes op tien besneden. FGM is verspreid in Guinee, hetgeen door de Raad in een aantal arresten werd bevestigd. Het Cedoca-verslag stelt dat 96 procent van de meisjes wordt besneden en dit is tot op heden de referentie. Officiële en recente verslagen hebben het over zulke hoge cijfers in 2011. Bijgevolg rijst de vraag naar het profiel van niet-besneden meisjes. Hierover geeft de beslissing geen informatie. Verzoekster verwijst naar de informatie bij het verzoekschrift en voert aan dat in Conakry en in het intellectuele milieu de cijfers lager liggen, alsmede dat moeders hun dochters kunnen beschermen indien zij worden gesteund door hun man of familie. Verzoekster zou in Conakry enkel ondergedoken kunnen leven omdat haar familie haar zal zoeken en haar dochters zal besnijden. Bovendien komt zij niet uit het intellectuele milieu doch is zij analfabeet en niet zelfstandig. Zij werd ook besneden toen zij klein was. Verzoekster kon nooit alleen leven en zonder hulp van een derde kan zij niet instaan voor de veiligheid en het levensonderhoud van haar kinderen. Als alleenstaande vrouw, met twee dochters, kan verzoekster als Peul in het huidige Guinee niet verzekeren dat haar dochters niet worden besneden.

Verzoekster betoogt dat haar relaas inzake de besnijdenis van haar dochters gedetailleerd is en in overeenstemming met de algemene informatie. Dat zij hierover niet doorleefd vertelde, wijt zij aan haar analfabetisme en aan het gegeven dat zij het niet gewoon is om persoonlijke ervaringen te vertellen. Verzoekster stelt dat maanden voor haar geen belangrijke elementen zijn en dat het gegeven dat zij zich van maand vergiste bijgevolg haar relaas niet onaannemelijk maakt. Bovendien kan zij niet tellen en is verwarring mogelijk. Volgens verzoekster is de verwarring het enige element waarop de bestreden beslissing is gesteund. Nochtans verhaalde zij de gebeurtenissen gedetailleerd. Haar dochters werden bedreigd met vervolging in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, dat toepassing heeft.

Verzoekster acht de motivering dat zij een gebrek aan medewerking vertoonde niet aanvaardbaar. Van een asielzoeker wordt verwacht dat deze aangeeft dat zij de tolk of vraagstelling niet begrijpt. Dit heeft zij gedaan en kan haar niet worden verweten. Verzoekster gaf reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) problemen aan doch dit werd niet neergeschreven. Dat zij de tolk niet altijd begreep betekent niet dat zij van tolk wilde veranderen of dat zij elkaar helemaal niet begrepen. Zij wilde slechts aangeven dat zij elkaar niet altijd onmiddellijk en perfect begrepen. Zij was bang om dit te zeggen omdat zij vreesde dat dit tot een incident of een kwade tolk zou leiden. Daarom meldde zij dit slechts aan haar advocaat tijdens de pauze. Dat de vragen voor de ondervrager eenvoudig waren, betekent niet dat dit zo was voor verzoekster, rekening houdend met haar profiel. Op het einde van het gehoor stemde zij ermee in dat zij alle vragen begreep doch dit betekent niet dat zij alles onmiddellijk begreep.

Verzoekster stelt voorts dat zij ging werken op de markt te Kipé omdat dit noodzakelijk was. Haar activiteiten waren gering en vonden plaats in de ochtend. Kipé is bovendien ver van de wijk van haar ouders gelegen. Zij wist dat zij risico nam maar was voorzichtig. Verzoekster vervolgt dat over haar werk op de markt weinig vragen werden gesteld en dat het CGVS overdreven formeel en algemeen is. Voor haar betekent het woord 'werken' niet hetzelfde als 'handel drijven' en zij vindt het teleurstellend dat het CGVS geen begrip heeft voor de culturele verschillen. Zij dreef inderdaad handel, zoals vermeld bij de DVZ, doch zij deed dit in geringe mate en van een echte handelszaak was er geen sprake.

Dat haar man volgens het CGVS langer dan twee weken kwaad had moeten zijn is volgens verzoekster een vooroordeel. Het CGVS gaat ervan uit dat wahabieten haatdragend zijn. Twee weken is geen korte periode. Dat het daarna beter ging wil niet zeggen dat de relatie goed ging.

Verzoekster betoogt verder dat haar kennis over het wahabisme overeenstemt met haar profiel. Het CGVS lijkt te vergeten dat zij een ongeschoolde huisvrouw was die voor de kinderen moest zorgen en niet betrokken was bij de religieuze bezigheden van haar man. Zij was tegen besnijdenis (FGM) en weigerde zich volledig te bedekken. Verzoekster citeert een aantal van haar verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, stelt dat haar antwoorden congruent zijn met de algemene informatie en voert aan dat de kleine verschillen niet van die aard zijn dat zij haar relaas ongeloofwaardig maken.

De bedoeling van de vraag sedert wanneer zij tegen besnijdenis is gekant, is verzoekster een raadsel. Het is voor haar moeilijk om een bepaald tijdstip te geven.

Verzoekster wilde verder niet scheiden omdat zij dan de kinderen bij haar man moest laten, deze zouden worden opgevoed door een andere vrouw en misschien zouden worden besneden.

De bewering van het CGVS inzake de grenscontroles in Zaventem, is volgens verzoekster algemeen en strijdig met het feit dat *“talrijke Guineese staatsburger per vliegtuig in België komen en die grenscontrole probleemloos doorgaan”*. Zij benadrukt dat zij in het gezelschap van een smokkelaar was en niet weet of zij onder de identiteit van een Europees burger reisde. De informatie van het CGVS is dus niet relevant en heeft niets te maken met de kern van haar relaas.

Verzoekster benadrukt andermaal haar profiel en situatie, verwijst naar de situatie inzake FGM in Guinee en naar de situatie van de Peul en betoogt dat zij zich niet tot de autoriteiten kan wenden, alsmede dat de autoriteiten de mensen die hun dochter laten besnijden niet aanklagen. Zij kan moeilijk alleen voor haar twee dochters zorgen en heeft hulp nodig. In Guinee heeft zij zulke hulp niet.

Inzake de veiligheidssituatie in Guinee, doet verzoekster gelden dat de etnische situatie er gespannen is en de laatste maanden honderden mensen werden gedood. Etnische confrontaties zijn gewelddadig en veel Guineeërs, vooral Peul, moesten vluchten. De situatie is onzeker en de gebeurtenissen van juli in Nzérékoré en omgeving tonen aan dat de situatie overal in Guinee gevaarlijk is. Van een alleenstaande vrouw met twee kinderen kan niet worden verwacht dat zij zich elders vestigt in Guinee. Alleenstaande vrouwen worden er gediscrimineerd. Verzoekster zou een hoog risico lopen op aandoeningen daar zij kwetsbaar zou zijn. De situatie gaat erop achteruit en de verkiezingen zullen nog meer onzekerheid en geweld met zich meebrengen. De situatie moet grondig onderzocht worden en het CGVS deed dit duidelijk niet. Om deze reden komt verzoekster minstens in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende informatie bij het verzoekschrift: een stuk getiteld: *“Mutilations Génitales Féminines en Guinée”*, daterend van september 2011, een nota inzake de situatie voor Peul in Guinee, opgesteld door het advocatenkantoor van verzoeksters advocaat en gesteund op 31 artikels en verslagen, en een verslag van Asylas van april 2013.

2.1.3. Per aangetekend schrijven van 27 augustus 2013 legt verzoekster, ter ondersteuning van het betoog in het verzoekschrift, een passage neer uit het Algemeen Ambtsbericht Guinee van maart 2013.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster brengt, ondanks dat zij verklaarde in Guinee over een identiteitskaart te beschikken (administratief dossier, stuk 19, verklaring, nr.21), niet het minste begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Evenmin brengt zij enig begin van bewijs bij ter adstructie van haar verklaarde reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemt daar zij hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek zij niet in staat te preciseren hoeveel haar reis zou hebben gekost, en dit ondanks dat deze geregeld werd door haar oom. In welk land zij een tussenlanding zou hebben gemaakt, wist zij evenmin. Bovendien kon zij niet aangeven met welk visum zij zou hebben gereisd (*ibid.*, nr.34-35). Daarenboven legt verzoekster incoherente verklaringen af omtrent de nationaliteit waaronder zij zou hebben gereisd. Daar waar zij eerder eenduidig stelde dat zij reisde met een vals Guinees paspoort (*ibid.*, nr.34), beweert zij nu niet te weten of zij al dan niet onder de identiteit van een Europees burger reisde (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.13). Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoeksters verklaringen omtrent de wijze waarop zij de grenscontroles te Zaventem zou zijn gepasseerd niet kunnen worden gerijmd met de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier en waaruit blijkt dat iedere passagier, vooral indien er kinderen bij betrokken zijn, op individuele wijze wordt gecontroleerd (administratief dossier, stuk 23: landeninformatie). Verzoekster beperkt zich ertoe op algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat talrijke Guineese staatsburgers probleemloos de grenscontrole passeren, hetgeen voormelde informatie niet vermag te ontkrachten.

Verzoekster slaagt er evenmin in de bestreden motivering te weerleggen, daar waar gesteld wordt dat zij gedurende het gehoor bij het CGVS een gebrek aan medewerking vertoonde. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewering als zou zij bij de DVZ reeds problemen hebben gekend met de ter beschikking gestelde tolk Peul geen steun vindt in het dossier. Niet enkel is hiervan geen spoor terug te vinden in de verklaring die zij aflegde bij de DVZ of in de aldaar ingevulde vragenlijst (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst; verklaring), doch tevens stelde zij bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS eenduidig dat het interview bij de DVZ goed is verlopen (administratief dossier, stuk 5, p.2). Verzoekster gaf bij het CGVS aanvankelijk aan de tolk "*Een klein beetje*" te begrijpen. Vervolgens gevraagd wat zij niet begreep, antwoordde zij met een weervraag. Onmiddellijk daarna verklaarde zij echter duidelijk de tolk te begrijpen. Er werd uitdrukkelijk op gewezen dat zij, indien zij de tolk of een vraag niet begreep, dit meteen moest laten weten (*ibid.*, p.2). Zij maakte gedurende het verdere verloop van het gehoor bij het CGVS en tot aan de pauze geen melding van enig probleem inzake de vertaling of communicatie. Tijdens de pauze liet zij haar raadsman jegens de ondervrager plots opnieuw opmerken dat zij de tolk toch niet goed begreep. Wanneer vervolgens andermaal werd gevraagd of zij de tolk begreep, gaf zij aan dat zij deze "*niet zo goed*" begreep. Geconfronteerd met het gegeven dat duidelijk werd aangegeven dat zij dit diende te melden, stelde zij dat het in het begin van het gehoor goed ging doch voegde zij toe: "*maar het wordt moeilijker*". Vervolgens erkende zij dat de tolk, net als haar, Peul sprak en stelde zij, nogmaals gevraagd of zij de tolk begreep: "*U mag doorgaan*". Nadien maakte haar advocaat echter andermaal een opmerking en gaf deze aan dat verzoekster sommige vragen niet verstond, mogelijk door de vertaling of de vraagstelling. Wanneer aan verzoekster werd aangeboden om het interview verder te zetten in het Frans of met een andere tolk, verklaarde zij nadien plots dat zij de tolk en diens Peul wel en zelfs heel goed begreep doch dat zij de vraagstelling soms niet begreep. Gevraagd waarom zij dit dan niet aangaf, stelde verzoekster: "*Ok, nu is het duidelijk voor mij, als ik het niet begrijp, zeg ik dat het niet duidelijk is*" (*ibid.*, p.15-16). Nergens gedurende het verdere verloop van het gehoor maakte verzoekster of haar advocaat echter nog enige melding van problemen bij het begrijpen van de vraagstelling. Integendeel stelde zij aan het einde van het gehoor eenduidig dat zij alle vragen goed had begrepen en dat zij ook de tolk begreep (*ibid.*, p.26). Uit verzoeksters voorgaande verklaringen en gedrag blijkt dat zij bij het CGVS wel degelijk herhaaldelijk doch zonder gefundeerde reden bezwaar maakte bij de tolk Peul, alsmede dat zij, nadat de kans werd geboden het gehoor verder te zetten met een andere tolk, haar eerdere bezwaren bij deze tolk plots liet varen en bezwaar formuleerde bij de vraagstelling. Ook dit laatste bezwaar bleek echter ongegrond aangezien zij, hoewel er verschillende malen uitdrukkelijk en duidelijk op werd gewezen dat zij eventuele problemen diende aan te geven, nergens gedurende het gehoor concrete melding maakte van problemen en aan het einde duidelijk aangaf de gestelde vragen te hebben begrepen.

Verzoekster linkt haar problemen onder meer aan het profiel van haar man, die een aantal jaren geleden zou zijn geradicaliseerd en wahabiet zou zijn geworden. De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt echter ondergraven doordat zij, hoewel zij bij het invullen van de vragenlijst spontaan

kon aangeven dat haar man wahabiet was (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, p.3), bij het CGVS hiertoe niet in staat bleek. Wanneer haar bij het CGVS herhaaldelijk werd gevraagd tot welke religieuze stroming of groep haar man behoorde, verklaarde zij, na aanvankelijk de vraag te hebben ontweken: *"Ik ken de naam van de groep niet"*. Slechts nadat werd gevraagd of hij wahabiet was, bevestigde zij dit, zonder voor haar initiële antwoord een afdoende verklaring te geven (administratief dossier, stuk 5, p.16).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat verzoekster niet op doorleefde wijze kon vertellen over de manier waarop en de reden waarom haar echtgenoot zich zo op zijn godsdienst zou hebben toegelegd en zou zijn geradicaliseerd, dat zij niet in staat bleek aan te geven welke de verschillen zijn tussen het wahabisme en de (moderne) islam, alsmede dat zij ten onrechte aangaf dat reguliere moslims en wahabieten naar dezelfde moskeeën kunnen gaan en dat hun moskeeën er hetzelfde uitzien. Verzoekster komt niet verder dan een loutere ontkenning en minimalisering van deze vaststellingen. Redelijkerwijze mocht van haar, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, wel degelijk een meer gedegen kennis ter zake worden verwacht, en dit omdat zij beweerde gedurende vier jaren te hebben samengewoond met een wahabiet en als diens echtgenote. Verder is het uiterst bevreemdend dat verzoekster, die enerzijds stelde dat wahabieten duidelijk van andere moslims te onderscheiden zijn door hun specifieke klederdracht en manier van bidden, anderzijds niet onmiddellijk of eenduidig kon aangeven of haar vader al dan niet het wahabisme aanhing (*ibid.*, p.18).

Daarenboven legde verzoekster incoherente verklaringen af aangaande haar gedrag en het verloop van de gebeurtenissen nadat haar man zou zijn geradicaliseerd. Zo is het bevreemdend dat zij enerzijds in het kader van haar relaas voorhield dat zij gedurende een jaar zou hebben gewoond bij een vriendin en gedurende deze periode werkte op de markt doch dat zij anderzijds tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze beweerde tewerkstelling. In de vragenlijst stelde zij, gevraagd naar de beroepen die zij had uitgeoefend: *"Ik verkocht peper op de markt van Taouyah. Ik deed dit van 2007 tot 2008"* (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS ontkende verzoekster echter herhaaldelijk en eenduidig dat zij ooit heeft gewerkt in Guinee. Slechts nadat zij werd geconfronteerd met haar verklaringen in de vragenlijst, beweerde zij dat zij peper verkocht op de markt (administratief dossier, stuk 5, p.3). Verzoekster herhaalt haar verklaring van bij het CGVS dat zij onder 'werken' en 'verkopen' niet hetzelfde verstaat doch deze verklaring kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gezien zij haar verkoop-activiteiten in de vragenlijst wel vermeldde wanneer werd gevraagd naar haar beroep. Het voormelde klemt nog des te meer daar verzoekster, hoewel zij eerder voorhield deze activiteit te hebben uitgeoefend op de markt van Taouyah, bij het CGVS beweerde dat zij deze deed op de markt van de wijk Kipé in de gemeente Ratoma, alwaar zij bij een vriendin woonde (*ibid.*, p.5). Bovendien kunnen de verklaringen inzake de beweerde periode van een jaar waarin zij ondergedoken zou hebben geleefd in de voormelde wijk en bij een vriendin niet worden gerijmd met verzoeksters verklaringen bij de DVZ, alwaar zij eenduidig aangaf van haar geboorte tot haar vertrek in de wijk Hamdallaye in Ratoma te hebben gewoond (administratief dossier, stuk 19, verklaring, nr.9).

De door verzoekster geschetste verdere gang van zaken is evenmin aannemelijk. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat het bevreemdend is dat haar man, gelet op diens radicale profiel, slechts twee weken boos zou zijn geweest hoewel verzoekster hem gedurende een jaar zou hebben verlaten, alsmede dat verzoekster eenduidig verklaarde dat de relatie daarna beter ging (administratief dossier, stuk 5, p.5). Daar verzoekster bij het CGVS op eenduidige wijze en zonder enig voorbehoud antwoordde op de vraag of haar relatie na deze twee weken beter ging, kan de nuancering die zij hieraan *post factum* tracht aan te brengen niet worden aangenomen.

Hetgeen voorafgaat klemt nog des te meer gezien het in het geheel niet aannemelijk is dat verzoekster, ondanks dat haar man reeds in 2007 zou zijn geradicaliseerd en sedertdien het wahabisme aanhing en hoewel zij haar man eerder reeds openlijk trotseerde door hem gedurende een jaar te verlaten, deze vervolgens, nadat zij onder dwang werd teruggebracht, gedurende nogmaals vier jaren ongestraft openlijk kon trotseren, eenvoudigweg kon weigeren om zich te schikken naar de door hem opgelegde kledingnormen en hierbij verder geen noemenswaardige problemen zou hebben ondervonden.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoekster het voorgehouden streng religieuze profiel van haar echtgenoot geenszins aannemelijk. Bijgevolg maakt zij evenmin geloofwaardig dat haar echtgenoot uit hoofde van dit profiel en van zijn religie haar twee dochters wilde laten besnijden (*ibid.*, p.12). Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij niet met de nodige precisie kon situeren in de tijd sedert wanneer zij tegen besnijdenis gekant is. Aangezien dit toch de reden is waarom zij het land zou hebben verlaten en de geboorte van haar

dochter in dit bewustwordingsproces toch een belangrijk ijkpunt moet zijn geweest, kon voormelde precisering nochtans van verzoekster worden verwacht.

De geloofwaardigheid van haar relaas inzake de nakende besnijdenis van haar dochters wordt bovendien ondergraven doordat zij dit niet op coherente wijze kon situeren in de tijd. Bij het CGVS verklaarde zij aanvankelijk herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat haar problemen een aanvang vonden in de maand juli en zich situeerden van eind juli tot begin augustus 2012 (*ibid.*, p.10-14). Na te zijn geconfronteerd met de lacune in haar verhaal tussen de beweerde problemen en haar verklaarde vertrek uit haar land van herkomst, wijzigde zij haar verklaringen echter, stelde zij dat haar problemen begonnen in augustus en gaf zij aan dat deze zich situeerden van eind augustus tot begin september (*ibid.*, p.14). Verzoekster tracht ten onrechte deze vaststellingen te vergoelijken. Dat enerzijds maanden voor haar niet belangrijk zouden zijn, zij niet zou kunnen tellen en analfabeet is, kan, te meer daar verzoekster bij het CGVS duidelijk aangaf dat zij kan lezen (*ibid.*, p.19), bezwaarlijk ernstig worden genomen nu zij anderzijds wel steeds de precieze dagen gaf waarop de gebeurtenissen plaatsvonden. Het is hoe dan ook geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster de aangevoerde feiten, die een kennelijke afwijking vormen op de alledaagsheid en van bepalende aard waren, op een correcte en coherente wijze zou kunnen situeren in de tijd.

Dit alles klemmt nog des te meer daar de door verzoekster geschetste gang van zaken in het geheel niet plausibel is. Zo is het manifest onaannemelijk dat verzoekster, nadat zij haar man reeds herhaaldelijk zou hebben getrotseerd en ondanks dat zij reeds in het verleden te kennen gaf dat zij niet wenste dat haar dochters zouden worden besneden (*ibid.*, p.20), dat zij de kinderen ging weghalen bij haar tante om een besnijdenis te voorkomen, dat zij hierover ruzie maakte met haar man, dat haar man aangaf dat hij zelf erop zou toezien dat de kinderen zouden worden besneden en dat de discussie erop zou zijn geëindigd dat verzoekster herhaalde dat zij niet wilde dat haar dochters zouden worden besneden en dat zij hen hiertegen zou beschermen (*ibid.*, p.11-13), vervolgens zonder noemenswaardige problemen haar woning en haar man kon verlaten, en dit in het gezelschap van haar twee dochters. Evenmin is het geloofwaardig dat zij vervolgens uitgerekend naar haar ouders zou gaan, gelet op haar verklaringen dat haar vader heel religieus was en zich gedroeg als een wahabiet (*ibid.*, p.18), dat deze reeds eerder de kant van haar echtgenoot koos wanneer zij deze trachtte te trotseren en dat deze haar daarbij zelfs gedwongen terugbracht naar haar man (*ibid.*, p.6). Nog minder aannemelijk is het dat verzoeksters echtgenoot, wanneer deze naar de woning van haar ouders kwam om de kinderen op te halen, de kinderen gewoon bij verzoekster zou hebben gelaten (*ibid.*, p.22). Evenmin is het plausibel dat verzoekster, ondanks het hoger aangehaalde en door haar geschetste religieuze profiel van haar vader, hoewel haar ouders duidelijk aan de zijde van haar man stonden en ondanks dat zij ook jegens hen duidelijk te kennen gaf dat zij haar twee dochters niet wilde laten besnijden gezien zij hen twee dagen vergeefs zou hebben trachten te overtuigen, andermaal eenvoudigweg de woning van haar ouders zou kunnen verlaten (*ibid.*, p.22).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas. Derhalve is de verwijzing in dit kader naar het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet dienstig.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de individualisering van haar vrees (voor FGM in hoofde van haar dochters) aan te tonen, hetgeen nochtans een essentieel element is bij de beoordeling van haar asielaanvraag. De persoonlijke en gegronde vrees is immers van determinerend belang om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar de algemene situatie inzake FGM in Guinee kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer naar Guinee daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd.

Bovendien dient verweerder te worden bijgetreden waar deze aangaande de algemene situatie inzake FGM in Guinee repliceert dat de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt en zoals neergelegd per aangetekend schrijven van 27 augustus 2013 (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 3), niet vermag afbreuk te doen aan de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 23). De cijfers waarop de door verzoekster neergelegde informatie is gebaseerd inzake de prevalentiegraad van FGM in Guinee betreffen immers dezelfde als degene die worden aangehaald in de informatie van het CGVS (SRB "Guinée: Les mutilations génitales féminines (MGF)" van mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013), met name een enquête, gerealiseerd in 2005 waarin sprake is van een prevalentiegraad van 96 %. Als dusdanig doet deze informatie geen afbreuk aan de door het CGVS gehanteerde informatie, dewelke is gebaseerd op recentere informatie en conclusies, zoals onderzoek gevoerd tijdens een missie eind 2011 en de verklaringen van dokter

Kouyaté, gesteund op cijfers van UNICEF en UNFPA. Voor zover verzoekster de verklaringen van deze persoon betwist en in twijfel trekt, dient te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot het uiten van een aantal algemene beweringen en kritieken op deze informatie, hetgeen niet volstaat om deze te weerleggen of te ondergraven. Verzoekster dient aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het CGVS zich steunt incorrect is, hetgeen *in casu* niet het geval is. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat de mentaliteit ten opzichte van FGM in positieve zin is gewijzigd, alsmede dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Guinee, en dit dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en van ngo's. De praktijk van besnijdenis in Guinee is sedert 2000 bij wet verboden, in 2010 werd de belangrijke juridische basis gelegd die vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt en ngo's kunnen zich burgerlijke partij stellen voor slachtoffers van FGM voor alle bevoegde rechtbanken. De Guineese autoriteiten strijden actief en preventief tegen FGM door sensibiliserings- en preventiecampagnes, en dit in samenspraak met tal van internationale en nationale organisaties, alsmede met verscheidene ministeries. Het is daarbij niet aannemelijk dat verzoekster, zoals zij voorhield bij het CGVS (administratief dossier, stuk 5, p.25), niet op de hoogte zou zijn van voormelde wetgeving en van de talrijke acties en campagnes tegen FGM, te meer gelet op haar verklaarde tegenkanting tegen deze praktijk en gelet op het gegeven dat zij van Conakry afkomstig is. In de bestreden beslissing wordt in dit kader tevens met reden opgemerkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en dat het aldaar mogelijk is om te zorgen voor de omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen. Het is noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen het platteland en de stad. Ouders die in een stad wonen en weigeren hun dochter te laten besnijden, zullen daarvan geen ernstige gevolgen ondervinden. Zij worden niet gepest, niet formeel bedreigd, niet gediscrimineerd op het niveau van werk en niet onderdrukt door de overheid. Ook is het risico dat zij zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap of familie beperkt. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en is er een enorme blootstelling aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de media. Aldus toont verzoekster, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het profiel van haar man, van haar profiel als alleenstaande vrouw en van haar zelfverklaarde analfabetisme, hoe dan ook niet aan dat zij in Guinee niet kan instaan voor het beschermen van haar dochters tegen FGM, zeker in een stedelijke omgeving. Zelfs indien aan haar beweerde profiel geloof kan worden gehecht, *quod non*, dan nog blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat zij in stedelijk gebied woonde en dat zij werd gesteund door haar oom, die zelfs bereid was om haar reis en deze van haar dochters te financieren. Tevens blijkt hieruit dat zij in het verleden reeds het doorzettingsvermogen en de capaciteiten aantoonde om te vluchten en daarbij gedurende een jaar zelfstandig te leven en te werken. Daarenboven slaagt zij er op heden in om met haar twee dochters alleen te leven in een vreemd land. Bijgevolg kan van haar worden verwacht dat zij in Guinee de mogelijkheid creëert om haar dochters tegen besnijdenis te beschermen.

De door verzoekster neergelegde documenten, met name de medische attesten en het document van Gams, vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door haar niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. In dit kader kan worden benadrukt dat verzoekster de pertinente en terechte motivering inzake een mogelijke herbesnijdenis in haar hoofde evenmin aanvecht. Zodoende zijn er geen redenen om aan te nemen dat zij zulke herbesnijdenis riskeert.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift haar etnie nog naar voren schuift als zijnde een belangrijke vervolgingsgrond, dient te worden opgemerkt dat haar betoog bezwaarlijk ernstig kan worden genomen nu zij nergens eerder enige melding maakte van enige vrees voor vervolging ingevolge haar etnie doch integendeel uitdrukkelijk aangaf dat zij benevens de hoger aangehaalde problemen nooit andere problemen kende in haar land (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst, p.3). Bovendien riposteert verweerder in dit kader met recht dat uit de informatie zoals bij de nota gevoegd blijkt dat, daar waar het etnisch gemengde karakter een realiteit is en blijft in Guinee en het etnische aspect tijdens de presidentsverkiezingen van 2010 werd misbruikt voor politieke doeleinden door de twee belangrijkste kandidaten, momenteel niet meer kan worden gesproken over een krachtsverhouding enkel tussen de Peul en de Malinké. De oppositie, die eerder hoofdzakelijk werd vertegenwoordigd door de UFDG, een partij die hoofdzakelijk bestaat uit Peul, heeft zich inmiddels immers verenigd in een alliantie en verzamelt alle etnieën. De gewelddadige betogingen die Guinee kent en waarnaar veelvuldig wordt verwezen in de door verzoekster neergelegde informatie, hebben geen etnisch doch een politiek karakter, aangezien deze plaatsvinden in het kader van de parlementsverkiezingen. Verweerder doet tevens terecht gelden dat uit de bijgebrachte informatie blijkt dat er geen vervolging is enkel en alleen op basis van het gegeven dat men in Guinee tot de etnie Peul behoort. Uit verzoeksters informatie kan het

tegendeel niet worden afgeleid. Aangezien verzoekster niet het profiel vertoont van politiek opposant en niet deelnam aan betogingen, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat zij ingevolge het loutere feit dat zij behoort tot de Peul etnie riskeert te worden gevisieerd bij een terugkeer naar haar land.

Voor zover zij nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont voorts niet aan dat de situatie in Guinee zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De geïsoleerde gebeurtenissen die half juli plaatsvonden in Nzérékoré en omgeving kunnen geenszins worden veralgemeend of worden uitgebreid naar het gehele land en volstaan niet om aan te tonen dat de situatie in Guinee van die aard is dat zij beantwoordt aan het gestelde in voornoemd wetsartikel. Evenmin kan in deze de verwijzing naar etnische spanningen of naar mogelijk toekomstig geweld naar aanleiding van de verkiezingen volstaan. Verzoekster stipt weliswaar terecht aan dat Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met een aantal interne spanningen en geïsoleerde en sporadische daden van geweld, alsmede dat er naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter schendingen van de mensenrechten werden begaan door de politie van Guinee. Tevens zijn er nog spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke partijen, en dit door de organisatie van de parlementsverkiezingen. Uit geen van de door verzoekster of verweerder bijgebrachte bronnen kan echter worden afgeleid dat er in Guinee een situatie van willekeurig geweld of een gewapend conflict zou bestaan. Aldus repliceert verweerder met recht dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie is in het land. Als dusdanig is er geen gewapend conflict en geen situatie van willekeurig geweld voorhanden in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS